

Forslag til forespørgselsdebat om, hvordan vi gennem en styrket og helhedsorienteret indsats for familier kan nedbringe antallet af anbringelser af børn udenfor hjemmet.

(Medlem af Inatsisartut Bo Martinsen, Demokraatit)

Tak til Demokraatits Inatsisartutmedlem Bo Martinsen for at tage initiativ til denne vigtige og følsomme debat.

Når vi taler om anbringelser, så taler vi ofte om antal og økonomi. Lad os i stedet vende debatten og med respekt tale om børn og deres familier. Lad os tale om liv, der formes og forandres. Og lad os tale om drenge og piger, som mister hverdagen, trygheden og det velkendte, fordi de voksne omkring dem ikke magter opgaven.

Hvert eneste barn, der må anbringes uden for hjemmet, er et barn, som har oplevet svigt. Det er en sorg, vi som samfund bærer med os. Og det er en påmindelse om, at vores fælles ansvar ikke slutter, når anbringelsen sker.

Derfor er det rigtigt og vigtigt at spørge, hvordan vi kan blive bedre til at støtte familierne før krisen rammer. Hvordan vi kan styrke den tidlige indsats, så børn ikke skal leve i utryghed, og så forældre får hjælp, før problemerne vokser sig for store. I Demokraatit tror vi på, at forebyggelse virker, når den er tæt på familien og når hjælpen kommer tidligt. Og når hjælpen kommer med forståelse og respekt.

Et barn skal ikke være et kommunalt projekt. Hjælpen skal koordineres og følges op på tværs af familie, daginstitution, skole, sundhedsvæsen, socialforvaltning og civilsamfund. Når en familie er i krise, må vi ikke overlade dem til tilfældigheder. Hjælpen skal være tydelig, varm og tilgængelig.

Derfor støtter Demokraatit også tanken om en mere helhedsorienteret tilgang, hvor familierterapi og konflikthåndtering bliver en naturlig del af indsatsen. Mange forældre vil gerne gøre det godt, men mangler redskaberne til at håndtere udfordringerne. Det kræver tillid, støtte og en langsigtet indsats at ændre et familiemønster.

Vi ser positivt på, at der arbejdes med handlingsplanen "Bedre forebyggelse, færre anbringelser", men vi mener samtidig, at vi skal være åbne for nye metoder. Måske skal vi se på, om familierne får den rette type hjælp, og om den bliver givet på en måde, der reelt styrker dem i stedet for at skabe afhængighed af systemet.

Når børn alligevel må anbringes, så skal det ske med omsorg og omtanke. Det bør i videst muligt omfang

være i nærheden af deres hjem, så kontakten til familie, sprog, kultur og skole kan bevares. Et barn, der mister sin hverdag og sine rødder, mister en del af sig selv. Derfor bør relationer og kontinuitet være i centrum for enhver anbringelse.

Samtidig er det vigtigt, at vi husker dem, der arbejder med disse børn hver dag. Her tænker jeg på plejefamilier, pædagoger, lærere og socialrådgivere. De gør en forskel, og de fortjener støtte, supervision og anerkendelse for det store ansvar, de bærer.

Når alt kommer til alt, så handler det her ikke om systemer, men om kærlighed. Børn har brug for tryghed, for stabilitet og for voksne, som bliver ved med at tro på dem. Også når livet gør ondt.

Demokraatit ønsker derfor, at vi bruger denne debat til at se på, hvordan vi kan skabe et mere kærligt, koordineret og ansvarligt system omkring de mest sårbare børn og deres familier. Målet må være, at ingen børn skal vokse op i utryghed. Alle børn skal føle, at de hører til og at de er noget værd.

Det var Demokraatits foreløbige input til debatten.